

100% Design – tudósítás Londonból

2003/6. december-január
ára: 1495 Ft előfizetőknek: 945 Ft
with english translation

építészet ■ design
architecture ■ interiors ■ design
belsőépítészet

atrium

atrium magazin - Formatervezési Díj - 2003

Kunsthhaus Graz » Soproni Zeneiskola
Negro » Goa » Mai Magyar Bútortár
Kelle Antal » Piano Parco della Musica

Speciális üveg-akril burkoló héj és a felhasító bevilágító-tölcsérek
Special glass and acrylic shell and the slashing light funnels

a buborék súlya

Graz, Kunsthaus

szöveg / fotó: Vukoszávlyev Zorán

A londoni építészpáros, Peter Cook és Colin Furnier tervezte művészeti központ a 2003-ban Európa kulturális fővárosi rangját viselő Graz ajándéka önnön magának.

A régió kulturális centrumszerepét célzó stájer város merész kihívásnak felelt meg az építkezéssel: a világörökség részét képező óvárossal szemközt, a Mura folyó túlpartján a 21. század expresszív építészeti alkotásának biztosított helyet. Peter Cook a '60-as években induló Archigram angol építészcsoporthoz tagja volt. A rovarszerűen felépülő, kinetikus gépekhez hasonlítható épületterveikkel (Walking City és Plug-in City, 1964) koruk építészeti gondolkodásmódját felzaklatták – az általuk teremtet, utópikus felhangú mechanizált világkép csak egy szűk alkotói csoport ideája maradt. Colin Furnier nevéhez várostervezési elméletek kötődnek. Legismertebb megvalósult munkája a Bernard Tschumival létrehozott párizsi Parc de la Villette. A londoni Bartlett School of Architecture vezető professzorai 1999-ben nemzetközi pályázaton nyerték el a megbízást. Az óvárostól néhány lépésre található helyszín a történelmi városszövetbe ágyazódik. A kortárs művészetek befogadására létrehozott terek csak ideiglenes kiállításoknak adnak majd helyet, állandó gyűjteménnyel és kutatási helyiségekkel nem is rendelkezik a Kunsthaus. E koncepció megfelel a médiaművészetek gyorsan változó világának, a létrehozott terek fluid halmaza inkább csak térhatárokat jelöl ki.

A városi tömb megmaradt épületeihez folyadékszerűen torzuló építmény biomorf formájával karakteresen elkülönül a „történelmi” épületektől. A Lendkai sarkán álló, acélszerkezetű Eisernes Haus felújítva az új együttes bejárati részévé vált. A földszinti fogadóteréből átkötő tagokkal lehet megközelíteni a buborék alatti üvegfallal határolt térrészt, mellyel

a folyóparti sétány közvetlen vizuális kapcsolatba kerül, és az épületplató részét képezi. Az átlátható és átjárható földszinti teret csak a közlekedőmagok és a kávézó zárt amorf tömegei osztják meg, használati hierarchiát adva. A könnyed struktúrából karakteresen emelkedik ki a mozgójárda rámpája, mely a buborék testébe vezet fel. A biomorf tömeg alatt irányítatlan a tér – a rámpán történő „felemelkedés”, „elmerülés-folyamata” magyarázza meg e bizonytalanságot. A masszív tömeg tapinthatóan nehézkessé válik. Az amorf test szinte kinetikus magába fogad.

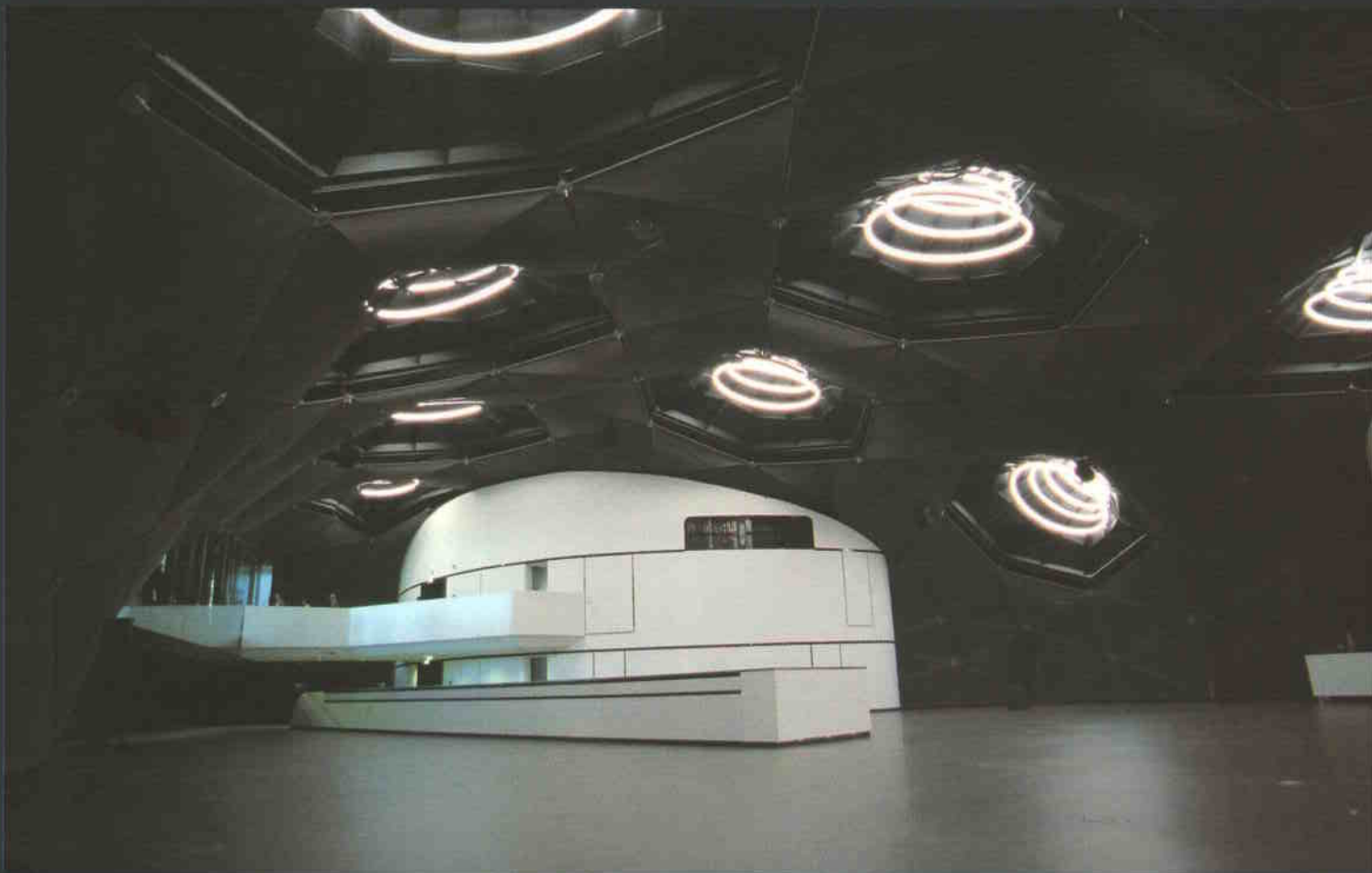
A katartikus érzés azonban a felérkezés után elmúlik; a körbeölelő, folyamatosan hullámzó térhatároló felület barlangként hat. A buboréktestet két szintre osztja egy köztes földem. A szürke tónusai-val kezelt határoló felületekbe a közlekedőmagok fehér tömbjei metszenek bele. A lekerekített sarkok, a rozsdamentes acél felületek bizonyos retro hangulat keltése mellett a fantasztikus filmek díszletvilágát idézik. Ez az érzet a „fal”-felületekből kitüremkedő, kör keresztmetszetű felülvilágító-tölcsérek által csak erősödik. A kiállítótermek összefüggő, öblösödő-beszűkülő térformái szabad tárgyi, képi és hanginstallációkra adnak lehetőséget.

Az épület bejárása az üvegezett falú „tű”-ben zárul, mely az amorf testből kilépve, konzolos hosszanti tömegként ellenpontozza a 19. századi történelmi és a 21. századi futurisztikus épülettömeg kapcsolatának formai feszültségét.

Építész: Spacelab Cook-Furnier GmbH, Ausztria
Szerkeszt: Bollinger+Grohmann, Frankfurt
Partnercég: Architektur Consult ZT, Graz
Pályázati döntés: 2000. április
Építés: 2001. július – 2003. szeptember

Kortárs fényinstalláció a búrok alatt
Contemporary light installation under the shell

The arts centre designed by the London architectural duo Peter Cook and Colin Furnier is the gift of Graz, the European City of Culture 2003, to itself.

bubbleweight Graz, Kunsthaus

text by / photos: Zorán Vukoszávlyev

Architects: Spacelab Cook-Furnier GmbH, Austria
Structural Engineers: Bollinger+Grohmann, Frankfurt
Partner company: Architektur Consult ZT, Graz
Competition result: April 2000
Construction: July 2001 - September 2003

Régi és új – egymás mellett és tükröződésben
Old and new - together in reflection

The Styrian city is aiming to become the cultural centre of the region. It has taken a daring step along the way with this project, a work of 21st century expressive architecture set right opposite the World Heritage old city on the other side of the Mura.

Peter Cook was part of the architects' group Archigram, formed in England in the 1960s. Insect-like designs reminiscent of kinetic machines (Walking City and Plug-in City, 1964) shook up architectural thinking at the time, but the mechanised worldview they created, with its overtones of idealism, remained the dream of a narrow set of architects. Colin Furnier is also known for his town planning theories. His best-known built work is the Parc de la Villette in Paris, designed with Bernard Tschumi. The senior professors at the Bartlett School of Architecture won this commission via an international competition in 1999.

A few steps from the old city, the site is embedded in the fabric of the historic city. Intended as a venue for contemporary arts, the Kunsthaus will accommodate only temporary exhibitions, and will have no permanent collection or research facilities. This concept is in harmony with these times of media arts, and the fluid set of spaces only defines spatial delimitations.

The biomorph form of the building, a liquid reflection of the existing buildings in the urban block, stands in distinctive separation from the "historic" buildings. The refurbished early 19th century steel-structure Eisernes Haus at the corner of the Lendkai has become the entrance part of the new complex. The glass wall delineated space under the bubble, in direct visual contact with the riverside walkway and forming part of the building plateau, is approached from the ground floor reception area by link-members. The transparent and traversable ground-floor space is divided only by the closed amorphous masses of the lift-stair cores and the café, giving a hierarchy of use. The ramp of the moving pavement leading into the body of the bubble stands out distinctively against the lightweight structure.

The space under the biomorph mass is undirected, an uncertainty explained by the "emerging-submerging" process on the ramp. The bulky mass becomes palpably cumbersome. The amorphous body receives one almost kinetically. However, the cathartic feeling passes on arrival, and the enveloping, continuously undulating space enclosure engenders a cave-like impression.

The bubble body is divided into two levels by an intermediate floor. The white masses of the lift-stair cores cut into the grey-toned enclosing surfaces. The rounded corners and stainless steel surfaces, as well as generating a kind of retro mood, remind one of fantastic film sets. This feeling is only strengthened by the round-section skylight funnels protruding from the "wall" surfaces. The bulging-constricting space forms linked to the exhibition spaces provide facilities for free-object, visual and sound installations.

A tour of the building ends in the glass-wall "needle", an overhanging longitudinal mass which, upon leaving the amorphous body, counterpoints the formal tension of the connection between the 19th century historical and 21st century futuristic building masses.

A XIX. századi Eisernes Haust a „tő" kapcsolja az amorf épülethez
The "pin" connecting the 19th century Eisernes Haus is connected to the amorphous body of the building